

SLADKÝ ŽIVOT

Miranda Lee
Vila
na Capri

 HARLEQUIN®

MIRANDA LEE

VILA NA CAPRI

PŘEKLAD

SILVIA PRIETO

Milá čtenářko,

říká se, že mokrý duben přislubuje dobrou sklizeň. Já se přimlouvám za to, aby hojně pršelo a počasí bylo nevlídné. A proč? Nejen proto, že se budeme moci těšit dobré sklizni, ale hlavně proto, že když vás nebude lákat ven sluníčko, najdete si spíš chvíli ke čtení. A že jsem Vám toho na tento měsíc připravil!

V edici Sladký život mám pro Vás příběh Isabelly, která je Svázaná přísahou a musí se provdat bez lásky. Jste zvědavá, jak dopadl šejk Zufar, jemuž těsně před svatbou unesli nevěstu? Pak si rozhodně přečtěte druhý díl minisérie Král pouště s názvem Nevěsta na záskok. V edici Sladký život Duo se Veronica bude muset vypořádat se svým dědictvím – Vilou na Capri. Princezna Halina je už unavená královským protokolem a rozhodne se strávit Osudný večer v Římě. Zatímco Kassie touží po klidu a uzavře Smlouvu s králem. A Nezbedná manželka Chiara se nehodlá smířit s manželstvím bez lásky, takže se rozhodne jednat po svém.

Víte, jaký je ideální manžel? „Ideální manžel je muž, který nikdy nezapomene datum narození své ženy, ale nikdy neví, kolik jí je let.“ (Jeanne Moreau, francouzská herečka a zpěvačka, 1928-2017).

*S láskou,
Váš Harlequin*

Miranda Lee

VILA NA CAPRI

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:

The Italian's Unexpected Love-Child

První vydání:

Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2018

Překlad:

Silvia Prieto

Odpovědný redaktor:

Ivana Čejková

© 2018 by Miranda Lee

© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2020

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.

02-516 Warszawa, ul. Starościńska 1B lokal 24-25

ISBN 978-83-276-4971-3 (EPUB)

ISBN 978-83-276-4972-0 (MOBI)

ISBN 978-83-276-4973-7 (PDF)

PROLOG

Laurence už podruhé pročítal zprávu soukromého detektiva a kroutil nad ní hlavou. Přemáhal ho pocit marnosti, ale taky obav. Předpokládal totiž, že jeho dcera bude už dávno vdaná. Koneckonců jí bylo osmadvacet. A krása jí nechyběla. Naopak.

Očima zabloudil k připojené fotografii. Srdce mu překypovalo hrdostí, když viděl, že z jeho genů vzešlo tohle nádherné stvoření. Nádherné, leč bezdětné.

Taková škoda!

S povzdechem se vrátil ke čtení zprávy.

Veronica byla před třemi lety zasnoubená s lékařem, chirurgem ortopedie, s nímž se seznámila v dětské nemocnici, kde pracovala jako fyzioterapeutka. Její snoubenec ale tragicky zahynul při motocyklové nehodě pouhé dva týdny před svatbou. A od té doby si Veronica s nikým ani nevyšla. Neměla ani moc přátel. Stala se z ní samotářka, stále žila se svou matkou a většinu času trávila prací, kterou teď provozovala převážně doma.

Laurence věděl, co je žal. Před několika lety mu po čtyřiceti letech manželství zemřela žena, ovšem ne na rakovinu – jak oba čekali, protože si nesla nebezpečný rakovinový gen –, nýbrž na mozkovou mrtvici. Po jejím odchodu se Laurence stáhl do sebe, natrvalo se usadil v domě, který si koupili na Capri, a už nikdy se nepodíval na jinou ženu a odmítal udělat tlustou čáru za svým bývalým životem. Jenže jemu bylo v době manželčiny

smrti dvaasedmdesát, ne dvaadvacet. A jeho dcera byla pořád mladá.

Nezůstane ale mladá navěky. Muži mají na otcovství dost času, ale ženám v těle tikají nemilosrdné biologické hodiny.

Jako genetik věděl Laurence první poslední o genech a lidském těle. I proto se koneckonců rozhodl darovat sperma Veroničině matce. Jeho gesto nemotivovala nicméně ani tak dobrota srdce jako spíš pýcha. Mužské ego. Nechtěl odejít do hrobu, aniž by své vynikající geny předal dál.

Laurence potřásl hlavou a do duše se mu vkradla lítost a pocit viny. Měl svou dceru vyhledat po Rutině smrti. Pak by jí mohl být oporou, když přišla o snoubence.

Na to už je teď ale pozdě, pomyslel si zkroušeně.

Sám umíral – hříčkou osudu právě na rakovinu. Zásáhla jeho játra a léčba už teď byla prakticky nemožná. Neměl příznivou prognózu. S pokročilou rakovinou jater se smlouvat nedá, ale vinu mohl nakonec dávat jen sám sobě. Po Rutině smrti příliš dlouho a příliš důkladně utápěl zármutek v alkoholu.

„Klepal jsem,“ vyrušil ho z myšlenek mužský hlas. „Neozval ses.“

Laurence s úsměvem vzhlédl.

„Leonardo! Moc rád tě vidím. Co tě přivedlo domů tak brzy po poslední návštěvě?“

„Otec zítra slaví pětasedmdesáté narozeniny,“ vysvětlil Leonardo, když po terase došel k Laurencovi, posadil se na odpolední slunce a spokojeně si povzdechl při pohledu na třpytivě modré Středozevní moře. „*Dio*, Laurenci. Takový výhled ti závidím.“

Laurence se na svého hosta zadíval obdivnýmá očima. Leonardo byl tak pohledný. Tak plný života. Jistě, bylo mu teprve dvaatřicet a byl to muž mnoha talentů, jichž dokázal plně využít – nebylo tedy divu, že pro většinu žen byl fascinující a neodolatelný.

Nad tou poslední myšlenkou se Laurence pozastavil.

„Matka mi říkala, že tě na oslavu pozvala, ale ty jsi odmítl. Prý se zítra musíš vrátit do Anglie kvůli schůzce se svým doktorem.“

„Ano, to je pravda,“ přitakal Laurence a opatrně zprávu složil, aby si jí Leonardo nevyšiml. „Zase mě trápí játra.“

„Máš trochu nažloutlou pleť. Je to vážné?“

Laurence pokrčil rameny. „V mém věku je všechno vážné. Takže, přišel sis zahrát šachy a poslechnout dobrou hudbu, nebo mě chceš znovu přemlouvat, abych ti prodal tenhle dům?“

„A mohl bych všechno?“

„Můžeš to zkusit. Ale na prodej domu ti jako obvykle řeknu ne. Kup si ho, až umřu.“

Leonardo se po něm polekaně podíval a na tváři se mu usadil nezvykle vážný výraz. „To bude snad trvat ještě dlouho.“

„Jsi laskavý, že to říkáš. Tak mám otevřít to víno, nebo ne?“ zeptal se a s tím se zvedl z křesla a zprávu si vzal s sebou.

„Myslíš, že je to ve tvém stavu moudré?“

Laurence se ušklíbl. „Pochybuju, že v téhle fázi mi jedna dvě skleničky mohou uškodit.“

PRVNÍ KAPITOLA

Veronica s úsměvem vyprovodila svého posledního klienta ke dveřím. Duncanovi bylo osmačtyřicet a byl to miláček, přestože kvůli ischiasu trpěl obrovskými bolestmi. Nikdy si ale nestěžoval, a to na něm Veronica obdivovala.

Když se rozloučili, chvíli se dívala, jak se Duncan šine po Glebe Point Road směrem k malému řadovému domku, v němž žil. Většina jejích klientů byli starší lidé z blízkého okolí, ale kromě nich pracovala i s několika studenty z nedaleké Sydneyské univerzity. Převážně mladými kluky, co hráli ragby a fotbal a chodili k ní s nejrůznějšími úrazy.

Popravdě řečeno, starším mužským klientům dávala přednost. Aspoň ji nebalili. Ne že by si s návrhy těch mladších neuměla poradit. Byla na ně koneckonců zvyklá už od střední, protože krásou na ni příroda nešetřila – měla souměrnou tvář, tmavé vlnité vlasy, jemnou pleť a velké fialkové oči.

Jerome o ní říkával, že je klasická kráska.

Jerome...

Veronica na okamžik zavřela oči a snažila se vzpomínku na něj zahnat. Marně. Vyrovnat se s Jeromovou smrtí bylo už tak dost obtížné, ale teprve to, co se dozvěděla později, ji skutečně srazilo na kolena.

Stále ještě nemohla uvěřit, že mohl být tak... tak podlý.

Asi to od ní bylo naivní, když v dětství dobře viděla, co si vytrpěla její matka z rukou muže, za něhož se

provдалa. Veronica se tomu ale nechtěla poddat a jako dospělá se na muže nikdy nedokázala dívat se stejným cynismem jako kdysi její matka. Měla je ráda. A obdivovala je. Pravda, vyrůstala s vědomím, že některým z nich se nedá věřit. Od takových se ale vždycky držela dál. A když se s někým takovým přece jen dala dohromady, jejich vztah nikdy nevydržel dlouho.

Veronica nebyla prudérní. Neměla ale pochopení pro muže, kteří pro nic za nic opovrhovali společenskými pravidly – kteří se chovali neuctivě, necitlivě nebo rovnou bezohledně. Odjakživa si říkala, že jejímu dokonalému muži – tomu, za něhož by se jednou chtěla provdat –, budou podobné vlastnosti zcela cizí. Bude úspěšný a snad i pohledný. Ale především slušný a spolehlivý. Vždyť to koneckonců nebude jen její manžel, ale i otec jejich dětí. Nejmíň čtyř, představovala si vždycky.

Když do jejího života vstoupil Jerome, myslela si, že takového muže našla.

Jenže Jerome nebyl dokonalý. Ani zdaleka ne.

Veronica zaskřípala zuby a zamířila do kuchyně. Alespoň měla svoji práci. V soukromí sice jako by vůbec nežila a její sny o šťastné rodině i důvěra ve vztahy ležely pohřbené hluboko pod zemí, ale aspoň se mohla spolehnout na svou práci.

Veronica právě napouštěla vodu do konvice, když jí zazvonil mobil.

Někdo si chce asi domluvit ošetření, napadlo ji, když telefon vytahovala z kapsy. Soukromých hovorů měla v poslední době málo.

„Ano?“ ohlásila se trochu úsečněji než obvykle. Myšlenky na Jeroma v ní zanechaly pozůstatek doutnajícího vzteku.

„To je Veronica Hansonová?“ zeptal se mužský hlas – hluboký s lehkým přízvukem. Možná italským.

„Ano, u telefonu,“ potvrdila.

„Tady Leonardo Fabrizzi,“ představil se a Veronice telefon málem vypadl z ruky.

Mohla by to být náhoda, ale kolik na světě může být Italů, kteří se jmenují Leonardo Fabrizzi?

Musel to být on. Anebo ne. Život je přece samá náhoda.

„Leonardo Fabrizzi, ten slavný lyžař?“ vypadlo z ní dřív, než se stačila zarazit.

V prvních vteřinách jí odpovědělo jen hrobové ticho.

„Vy mě znáte?“ zeptal se muž nakonec.

„Ne, ne,“ uváděla to rychle na pravou míru, protože ho samozřejmě *neznala*. Třebaže se setkali. Jednou. Před několika lety, na večírku v lyžařském středisku ve Švýcarsku. Oficiálně je nikdo nepředstavil, takže mu její jméno nemohlo být povědomé. On byl ale tehdy velmi slavný, světový šampion ve sjezdovém lyžování s pověstí lehkomyšlného riskéra jak na sjezdovkách, tak mimo ně. A nenapravitelného playboye, o čemž se Veronica toho večera přesvědčila na vlastní kůži, když se málem stala další z jeho milostných trofejí.

„Já... slyšela jsem o vás,“ vytáčela se roztřeseným hlasem. „V lyžařském světě jste slavný a já lyžuji ráda.“

Ve skutečnosti byla lyžováním posedlá už od puberty, ale to mu říkat nemusela.

„Nejsem už slavný lyžař,“ namítl příkře. „Ze sportovního světa jsem před časem odešel. Teď jsem obchodník.“

„Ach tak,“ hlesla. Sama nelyžovala od doby, kdy Jerome zahynul. Její zájem o lyžování – a skoro všechno ostatní – zemřel společně s mužem, jehož si chtěla vzít.

„Jak vám mohu pomoci, pane Fabrizzi?“ Najednou jí napadlo, že možná přiletěl do Austrálie za obchodem a po dlouhém letu naléhavě potřebuje ošetření. Třeba si vyhledal sydneyké fyzioterapeuty a narazil na její stránky.

„Je mi líto,“ odpověděl chmurným tónem, „ale mám pro vás smutnou zprávu.“

„Smutnou zprávu?“ opakovala nechápavě. „Jakou?“

„Laurence zemřel,“ řekl.

„Laurence? Který Laurence?“ Žádného Laurence neznala.

„Laurence Hargraves.“

„Promiňte, ale to jméno mi nic neříká.“

„*Jste si jistá?*“

„Ano.“

„To je zvláštní, protože on vaše jméno znal. Uvedl vás v závěti.“

„Cože?“

„Laurence vám ve své závěti zanechal majetek. Vilu na ostrově Capri.“

„*Prosím?* To je přece úplná hloupost! To má být nějaký vtíp?“

„Ujišťuju vás, slečno Hansonová, že to žádný vtíp není. Jsem vykonavatelem Laurencovy závěti a její kopii mám právě teď přímo před sebou. Pokud jste Veronica Hansonová s trvalým bydlištěm na Glebe Point Road v Sydney v Austrálii, pak jste od nynějška hrdou majitelkou nádherné vily na Capri.“

„Panebože. To je neuvěřitelné.“

„S tím naprosto souhlasím,“ přitakal s povzdechem.

„Znal jsem Laurence dobře a o vás se nikdy nezmínil. Mohl to být nějaký váš vzdálený příbuzný? Třeba prastrýc?“

„Možné to je. Ale pochybuju o tom,“ dodala. Její matka byla jedináček a otec – i kdyby o ní věděl –, by v rodině zcela jistě neměl anglicky znějící jméno jako Hargraves. Byl to chudý student z Lotyšska, který prodal sperma za peníze a nebyl ani zapsaný na jejím rodovém listě. „Budu se muset zeptat matky. Mohla by to vědět.“

„Přiznávám, že nevím, co si o tom myslet,“ pokračoval Ital. „Možná že Laurence býval vaším pacientem. Pracovala jste někdy v Anglii? Laurence tam žil před odchodem na Capri.“

„Ne, nepracovala. Nikdy.“ Před lety nicméně navštívila Capri. Na jeden den. Jako turistka. Vybavovala si,

jak si tehdy prohlížela stovky rozlehlých vil rozesetých po úbočích a uvažovala, jak bohatí byste asi museli být, abyste v některé z nich mohli žít.

Teď ji napadlo, jestli je i Leonardo Fabrizzi stále bohatý, jako býval. A stále tak přelétavý.

„Je to hotová záhada,“ prohlásil dotyčný. „Nic to ale nemění na faktu, že jakmile podepíšete příslušné dokumenty a zaplatíte daň, můžete majetek převzít.“

„Daň?“

„Ano, dědickou daň. Měl bych vás varovat, že u tak hodnotné nemovitosti to nebude žádná malá částka. Protože nejste příbuzná, daň činí osm procent z tržní ceny nemovitosti.“

„A ta je jaká?“

„Laurencova vila by měla hodnotu přibližně tři a půl až čtyři miliony eur.“

„Nebesa!“ Veronica měla naspořenou velmi slušnou sumu – v poslední době takřka neutrácela –, ale osm procent ze čtyř milionů eur to určitě nebylo.

„Pokud je to pro vás problém, mohl bych vám peníze půjčit. Vrátila byste mi je, až byste dům prodala.“

Jeho nabídka ji zaskočila. „To byste udělal? Chci říct... Prodat takovou nemovitost by mohlo trvat, nebo ne?“

„V tomhle případě ne. Rád bych vilu koupil sám. Často jsem tam Laurence navštěvoval a zamiloval jsem si ji.“

Veronica věděla, že za tak snadné řešení by měla být vděčná. Z nějakého důvodu ale se souhlasem váhala. Třebaže však neřekla ani slovo, její zaváhání muselo být znatelné.

„Pokud se bojíte, že bych vás mohl podvést,“ dodal trochu rozmrzele, „můžete si nechat udělat nezávislý odhad. Rád vám ho zaplatím. Hotově,“ dodal na důraz toho, jak je bohatý.

Veronica nad tím protočila panenky. Nikdy neměla v lásce lidi, kteří se vychlouvali svým majetkem. Jerromovi rodiče byli bohatí a nikdy ji na to nenechali

zapomenout. Neustále jí připomínali, jaké má ohromné štěstí, že se může provdat ze jejich jediného milovaného potomka.

Jak se ale nakonec ukázalo, takové štěstí to nebylo.

„Asi budete potřebovat čas, abyste si to promyslela,“ pokračoval Ital. „Musí to pro vás být šok.“

„Spíš překvapení,“ odušila.

„Ale jistě příjemné,“ poznamenal nenuceně. „Neznala jste Laurence osobně, takže vás jeho smrt nerozruší. A prodej jeho vily vás zaopatrí na zbytek života.“

„Ano, to asi ano,“ uvažovala nahlas.

„Snad to nebudete považovat za nezdvořilé, ale všiml jsem si v závěti vašeho data narození. Je mi jasné, že ženy o svém věku hovoří nerady, ale mohla byste mi potvrdit, jestli jsou všechny údaje správné?“ zeptal se a datum odříkal.

„Ano, to sedí,“ přitakala. „I když nemám tušení, jak to pan Hargraves mohl vědět.“

„Takže vám v červnu bylo osmadvacet.“

„Ano.“

„Určitě jste neznala nikoho jménem Laurence Hargraves?“ zeptal se ještě jednou.

„Naprosto určitě. Mám vynikající paměť.“

„Pak tomu vůbec nerozumím,“ připustil Ital.

„Ani já ne. Můžu vám ale položit několik otázek?“

„Ovšem.“

„Za prvé by mě zajímalo, kolik bylo mému dobrodinci let.“

„Hmm. Tím si nejsem úplně jistý. Počkejte. Hádám, že mu mohlo být skoro osmdesát. Víím, že když mu zemřela žena, bylo mu už před sedmdesát, a od té doby nějaká doba utekla.“

„Takže byl v pokročilém věku. A vdovec. Měl děti?“

„Ne.“

„Na co zemřel?“

„Infarkt. Po pitvě jsem se ale dozvěděl, že měl rakovinu jater. O víkendu před svou smrtí mi řekl, že má kvůli játrům jet k lékaři do Londýna. Místo toho

ale jen sepsal závěť a zemřel krátce poté, co odešel od právníka.“

„Ach bože.“

„Možná to tak bylo lepší. Jeho rakovina byla v posledním stádiu.“

Veroniku zaskočilo, jak smutně to pronesl. Tím projevem citu si ji nepatrně získal, což bylo s podivem. Sukničkáři nebyli její nejoblíbenější druh.

Ale možná k němu byla nespravedlivá. Možná se *změnil*. Uteklo už koneckonců několik let od toho večera, kdy po ní střelil svým charismatickým pohledem a jen tak mimochodem se jí zeptal, jestli se nechce přidat do trojky k němu a k té blondýnce, co se k němu celý večer lepila.

Ne, pomyslela si teď s ušklíbnutím, muži jako on se nemění. „Když mi dáte svou mailovou adresu,“ pokračoval, „pošlu vám kopii závěti a můžete mi dát vědět, jak jste se rozhodla. Anebo vám zavolám zítra ve stejnou dobu a ještě si o tom můžeme promluvit. Vyhovovalo by vám to?“

„Moc ne.“ V sobotu v podvečer měly s matkou ve zvyku chodit na večeri do jedné místní vietnamské restaurace. „Kolik hodin je teď v Itálii?“ zeptala se. Nelíbila se jí představa, že by se svým rozhodnutím musela čekat. „Jste v Itálii, že ano?“

„*Si*. V Milánu. Ve své kanceláři. Je devět dvacet.“

Mluvil krásnou angličtinou, velmi vytríbenou a gramaticky bezchybnou a navíc s mírným, ovšem znepokojujivě přitažlivým přízvukem.

„Dobře,“ přikývla. „Víte, ráda bych si nejdřív promluvila s matkou. Chci se jí zeptat, jestli nějakého Laurence Hargravesa znala. Možná nám tu záhadu objasní. Ale nevidím žádný důvod, proč bych vám vilu neměla prodat. Bylo by nádherné mít letní dům na Capri, ale něco takového si nemůžu dovolit. Zavolám vám zhruba za hodinu, ano?“

„*Certo*. Budu se těšit, slečno Hansonová.“

Vyměnili si potřebné údaje a on poté zavěsil

a Veronica zůstala sama s tou neuvěřitelnou novinou a hlavně s mírným pocitem závratí. A to ji dráždilo. Doteď si myslela, že ji už žádný muž nemůže vyvést z míry, natož takový jako Leonardo Fabrizzi se svou pochybnou pověstí.

Potřásla nad sebou hlavou a zamířila chodbou ke schodišti vedoucímu do přístavby, kterou si před několika lety nechala postavit matka, když začala podnikat na internetu. Po Jeromově smrti se přístavba ukázala jako skutečný poklad, protože díky ní mohla Veronica předělat matčinu bývalou ložnici na ordinaci a svou praxi provozovat z domova.

Když teď vyšla do patra, její myšlenky se stočily zpět k Italovi a k ohromujícímu důvodu jeho telefonátu. A náhle ji napadlo, kdo by Laurence Hargraves mohl být. Byla to bláznivá myšlenka. A vcelku nepravděpodobná. Ale nešla jí z hlavy a vyvolávala v ní zvláštní znepokojení. Tep se jí zrychlil a udělalo se jí trochu špatně od žaludku. Těžce polkla, aby tu nevolnost zahnila, a v duchu si vynadala.

Jak tě mohla napadnout taková šílenost? Nedává to smysl. Ten člověk byl Angličan, ne Australan. A máma by ti nelhala – ne o něčem takovém.

Nakonec, po několika dlouhých nadechnutích, zvedla ruku a zaklepala na dveře matčiny kanceláře. Podráždilo ji, když viděla, jak se jí ruka třese. A když ucítila, jak jí vyschlo v ústech a rozbušilo se jí srdce. Nebyl to panický záchvat, ale nemělo to k němu daleko.

„Ano?“ ozval se netrpělivý hlas její matky.

Veronica se musela přinutit, aby zmáčkla kliku a vešla dovnitř.

„Mami,“ pronesla při vstupu a ke své úlevě zjistila, že hlas má pevný.

Matka se mračila do monitoru a vůbec od něj nevzhledla.

„Ano?“ zopakovala automaticky.

Veronica popošla k jejímu stolu, opřela se o něj